

Beszámoló Oxfordból

Juhász Irén

Ránézek a karomra és rajta az oxfordi karkötő, amit emlékül vettem az utolsó napokban sétálva a csodálatos belvárosban. Életem egyik meghatározó élménye volt az ott töltött két hét, amit az Erasmus+ által meghirdetett és iskolánk nyertes pályázatának köszönhetek a 2017/2018-as tanévben.

Amikor 2011-ben először nyílt alkalmam egy hasonló angliai programban részt vennem (Comenius) nem volt bátorságom Oxfordot bejelölni úti célul. A világ egyik legősibb egyetemi városa, nagy elmék, számos nagyhírű tudós, politikus, államelnök tanult és okosodott itt. Tavaly azonban elhatároztam, hogy legyőzöm féltékenységem és adok magamnak egy esélyt.

Jól döntöttem.

Nem voltak elvárásaim, csupán tanulni, látni, tapasztalni szerettem volna. Nyelvet tanulni, meglátogatni néhány várost és betekinteni egy oxfordi család életébe.

Már megérkezésem után elvitettem az utcát, így telefonos segítséget kértem a háziasszonyomtól, aki pár percen belül elém jött és „hazavezetett”. Nagyon érdekes családdhoz kerültem, ugyanis a mama másodikgenerációs jamaicai, a papa született londoni és egyetlen lányuk Aysha félvér, csodálatos bőrszínnel, hajjal és mentalitással.

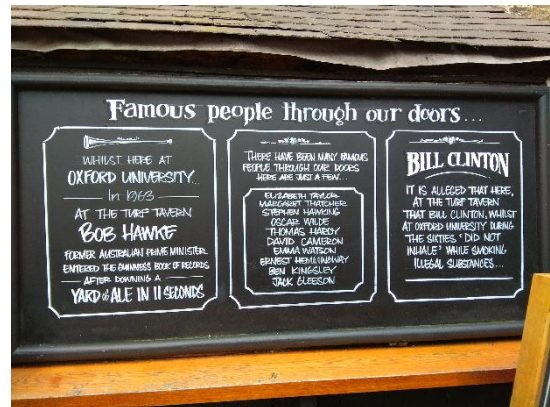
Megismertem Paul, az édesapa szüleit is, akik eredeti angol ételekkel kedveskedtek, mint például a Yorkshire pudding, amit itthon el is készítettem valamint a Shephserd's Pie.

Családtagként bántak velem. Órákat beszélgettünk a vacsora asztalnál a világ dolgairól, a hétköznapi szürkeségéről, az ünnepekről, az ottani és a magyarországi életről.

A Lake School of English Oxford adott helyet a kéthetes továbbképzésnek, ahol jól felkészült tanárokkal és megfelelő tantermekben barátságos, szinte otthonos körülmények között ülhettünk be ismét az iskolapadba. A csoportban volt bulgár, német, spanyol anyanyelvű kolléga is. Sok érdekes, számomra eddig ismeretlen és ismerős ténnyel is találkoztam ismét, hiszen nem ez volt az első módszertani továbbképzésem az Egyesült Királyságban. Mindig van valami új a nap alatt, ugyanakkor semmi sem teljesen új, csupán más megközelítésben ismertem meg és máris változott az addigi hozzáállásom bizonyos módszertani dolgokhoz. A legfontosabb üzenete az ott töltött időnek az volt, hogy a nyelvet használni kell. Beszélni kell

és nem a hibákra (nyelvtan) összpontosítani, hanem ösztönözni, dicsérni kell mindenkit, aki az anyanyelvén kívül más nyelvet(ket) is használ.

Szabadidőmben sokat sétáltam, nézelődtem, múzeumokba jártam. Igyekeztem minél többet magamba szívni az egyetemi város különösen megnyugtató, finom rezgéséből. Elmentem a Turf Tavernbe, ahol Bill Clinton, Margaret Thatcher, Oscar Wilde és még sok más ismert ember járt.

Bath

Kissé kalandosra sikeredett az első szombat reggeli látogatásom Bath-ba. Karbantartás miatt nem közlekedtek a vonatok, ezért a British Railways (Brit Vasúttársaság)igazi angol taxival szállította az utaskat a következő városba, ahol átszállhattunk a Bath felé tartó vonatra, ahol azokon a köveken sétálhattam, amit még a rómaiak raktak le és ittam annak a forrásnak a vizéből, amit a rómaiak tártak fel létrehozva ezzel Anglia máig működő egyetlen természetes meleg vizes forrását és fürdőjét.

Ebben a városban (Bath) élt és dolgozott Jane Austin.

Láttam Sir **Winston Leonard Spencer Churchill** (Woodstock (Oxfordshire) (Blenheim kastély), 1874. november 30. – London, 1965. január 24.) brit politikus, miniszterelnök 1940–1945 és 1951–1955 között, első hajfűrtjét és sétálhattam azokban a szobákban, ahol a kiemelkedő képességű államférfi, szónok és stratégá, a brit hadsereg tisztje született és élt

Számtalan élmény és látnivaló, amiről még hosszú ideig lehetne beszélni és írni, mint például a Traditional Afternoon Tea for Two, amit William Shakespeare szülővárosában Stratford – upon – Avon egyik cukrászdájában ittunk és ettünk ugyan kissé korábban, mint az angol öt órás tea, de az élmény így is nagyszerű volt (lovely).

Csak hálával tudok gondolni az ott töltött napokra és arra is, hogy részese lehettem az Erasmus+ nyújtotta lehetőségnek. Lovely ez az a szó, ami jellemzi ezt a tanulmányutat.

Oxford és Budapest

Juhász Irén

